

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 694 יום ה' 6 במרץ 2014

השבוע בגיליון

עדכונים מהשטח

בשל חג פורים נדחה מועד הדיווח ומע"מ ל- 18.3.14 //
אושר בכנסת: הגבלת שכ"ט עו"ד של קבלן //

נישום ורע לו

מאמר

פסיקה

שבח – שליחת החלטה בהשגה בפקס ללא וידוא קבלה – אינה קבילה //
מע"מ – ויתור על זכות חוזית מכוח הסכם פשרה מהווה מכר וחייב במע"מ //
מ"ה – פטור ממס בגין חלוקת דיבידנד בחברה משפחתית //

מקור הפורמיקה – האחים פיסו הורשעו // 124 מוסמכים חדשים בלשכת עו"ד //
כתב אישום חמור בעקבות המעילה ב- YES //

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

בשל חג פורים נדחה מועד הדיווח ומע"מ ל- 18.3.14

♦ הדחיה נובעת מאחר וב-15.3.2014 חל יום השבת וחג פורים חל בין התאריכים 16-17.03.2014. יוזכר, כי ניתן לשלם באינטרנט עד ה-19 לחודש בשעה 18:30.

♦ עפ"י הודעת רשות המסים, לרגל חג הפורים, החליט מנהל רשות המסים, עו"ד ורו"ח משה אשר, לפני משורת הדין, על דחיית מועד הדיווח והתשלום למע"מ, מקדמות מס הכנסה ודו"ח ניכויים לכלל הציבור ל-18.3.2014.

אושר בכנסת: הגבלת שכ"ט עו"ד של קבלן

♦ עפ"י דברי ההסבר להצעת החוק: "חברות קבלניות גובות סכומי עתק מרוכשי דירות עבור שירותים משפטיים כביכול, בגין רישום עסקת מכירת הדירה. חברת הבניה משתמשת למעשה בגביית הסכומים האמורים במהלך מכירת הדירות ככלי לתשלום עבור כל השירותים המשפטיים שהם מקבלים, על חשבון רוכשי הדירות. כיום נוהגות החברות לגבות בין 1.5 ל-2.5 אחוזים ממחיר הדירה בעבור שירותים אלו, מה שיכול להגיע אף לעשרות אלפי שקלים חדשים. לגבייה זו אין כל הצדקה עניינית, והיא מהווה נטל נוסף על רוכש הדירה, בנוסף למסים המוטלים עליו".

♦ עפ"י הצעת החוק, תחילתו של החוק שישה חודשים מיום פרסומו (נכון להיום טרם פורסם ברשומות) והוא יחול על חוזי מכר שנחתמו מיום זה ואילך.

♦ ביום 3.3.14 אישרה מליאת הכנסת בקריאה שנייה ושלישית את הצעת חוק המכר (דירות) (תיקון מס' 7), התשע"ד-2014, של ח"כ מאיר שטרית (התנועה). ההצעה שנידונה בוועדת הכלכלה בראשות ח"כ אבישי ברוורמן (העבודה) נועדה להגביל את שכר טרחת עורך הדין שקבלן רשאי להשית על רוכש דירה בשל ההוצאות המשפטיות הכרוכות ברישום הזכויות בדירה.

♦ ההגבלה הינה על רכיב שכר הטרחה של עורכי דין בעסקאות מכר דירה מקבלן תהיה חצי אחוז (0.5%) ממחיר הדירה לכל היותר, ובלבד שהסכום לא יעלה על 5,000 ₪ בלבד.

לשכת עורכי הדין הודיעה, כי תילחם בהצעת החוק ובהגבלת שכר הטרחה כאמור ואף ציינה, כי הדבר לא יביא להוזלת הדירות, אלא ל"גילגול" העלות על הדיירים.

מערכת מס פקס מאחלת לקוראי העיתון – חג פורים שמח
בשל החג, לא יפורסם גיליון ביום 13.3.14
הגיליון הבא יפורסם ביום 20.3.14

נישום ורע לו

מאת: נדב הכהן, רו"ח

רוז'נסקי, הליפי, מאירי ושות', רו"ח

(* בהתנגשות אפשרית שבין "שומת אמת" לבין "תקנת הציבור", גוברת (בדרך כלל) ידה של האחרונה.

עד כאן תמצית הדברים שנכללו ברשימתנו מיום 10.4.2008, ואנו מתרשמים, כי התופעה תופחת ומתעצמת, עוד ועוד.

◆ **בין היתר, נוסף לרשימת המכשלות גם את אלו:**

1. על פי הנורמות המשפטיות/פרוצדוראליות דהיום, הנישום - שהוא המערער, או העורר, בהליכים המתנהלים בבתי המשפט בתיקי המס - נחשב כמי שמוציא מחברו, ועליו מוטלים, בדרך כלל, נטלי השכנוע והראיה.

2. בדרך כלל, מאפשר בית המשפט למשיב (הלא הוא פקיד השומה, מנהל משרד מיסוי המקרקעין, או מנהל משרד מס ערך מוסף) להעלות בפניו (כמעט) כל טיעון, ולהציג ראיות וחוות דעת מקצועיות כראות עיניו, והכל בשם העקרון הקדוש של "מס אמת" (אפרים קישון מחייך בוודאי במרומים, כל אימת שנעשה שימוש במליצה הזאת).

◆ לעומת זאת, מציב בית המשפט, לא אחת, מחסומים משפטיים ופרוצדוראליים בפני הנישום (הלא הוא המערער, או העורר) בבואו להציג טיעונים, ראיות וחוות דעת, שלא הוצגו בפני המשיב בשלב ההשגה.

3. נישום שהוצאה לו שומה סופית, וחייב המס הנגזר ממנה עולה בשיעור ניכר על חבות המס על פי דיווחיו, חשוף להטלת קנס גרעון אימתני, אלא אם כן הצליח לשכנע, כי לא "התרשל" בדיווחיו. שום קנס לא מוטל על המדינה, אם בסופו של יום מבטל בית המשפט את השומה המופרכת שהוצאה לנישום, אף אם מדובר במקרים קיצוניים.

◆ עינינו הרואות, כיצד נדחק בהתמדה הנישום הישראלי לעמדת נחיתות מובהקת, בבואו להתמודד עם רשות המסים בישראל, ולא אחת נגזר עליו לכלות את הונו ואת אונו רק בשל כך.

◆ הפעם נציג בפני הקוראים דברים מתוך רשימה שפרסמנו ביום 10.4.2008 בעיתון "גלובס", בה מינו כמה מכשלות מס אליהן חשוף הנישום הישראלי, ואלו הן:

(* מדינת ישראל, ללא עוררין, הינה אלופת העולם בתחום ניכוי המס במקור. בדרך זו גובה המדינה מתושביה סכומים נכבדים, לצורך ושלא לצורך, ואחוז בלתי מבוטל מהכספים הללו לא מוחזר לנישומים.

(* בדרך כלל, מי ששילם מס ביתר נאלץ לפנות למומחה מס, ולהגיש דוחות שנתיים על הכנסותיו, לפני שיזכה לקבל את כספו בחזרה.

(* חוקי המס משופעים בהוראות "אנטי-תכנוניות", לרבות סנקציות אוטומטיות שונות. הוראות אלו, לא אחת, גורמות להטלת מס שרירותית ובלתי מוצדקת.

(* עוסק מנוע מניכוי מס תשומות, בין היתר, אם מדובר בדירה המשמשת אותו בעת ובעונה אחת לעסקו וגם לצרכי מגורים.

(* עוסק מנוע מניכוי מס תשומות, בדרך כלל, בשל רכישתו (או יבואו) של רכב "פרטי" (כולל רכב מסחרי אחד ורכב מסחרי בלתי אחד, שמשקלם הכולל המותר אינו עולה על 3,500 ק"ג), גם אם השימוש ברכב כולו עסקי למהדרין.

(* נישום שהשכיל להפיק רווחים בעסקת אקראי שטיבה מסחרי חייב בתשלום מס מלא, אך חברו שהפסיד בעסקה שכזו רשאי לקזז את הפסדיו, לכל היותר, כנגד הכנסה מאותו מקור בלבד.

(* אין קיזוז הפסדים "אחורנית" ואין החזר מס הכנסה "שלילי" (בשל שווי המס הגלום בהפסד). כתוצאה מכך, המדינה הינה היורשת (בפועל) של בעלי ההפסדים הבלתי מנוצלים, שהלכו לעולמם.

(* לפקיד השומה (וכן למנהל מס ערך מוסף ולמנהל מיסוי מקרקעין) הוקנתה הרשות לתקוף כל תכנון מס, חוקי ככל שיהיה, אם היה סבור כי מדובר בהפחתת מס "בלתי נאותה" (מונח סובייקטיבי ועמום במיוחד, כשלעצמו).

שליחת החלטה בהשגה בפקס ללא וידוא קבלה - אינה קבילה ו"ע 13-02-25331 עיזבון אליהו מירון ז"ל נגד מנהל מיסוי מקרקעין ת"א ויקטור עטיה, עו"ד (רו"ח)

העוררים התיישנו והפכו לסופיות וזאת נוכח העובדה שהעוררים ביקשו לאחר הגשת השומות העצמיות לשנות את אופן חלוקת ההכנסות ביניהם, רו"ח פרידמן סבר כי מדובר בשינוי טכני ולא מהותי שלא משפיע על מועדי ההתיישנות כלל.

על רקע זה, המשיך רו"ח פרידמן וקבע, כי הגם שתיקון השומות שבוצע מאוחר יותר על-ידי המשיב בהתאם להוראות סעיף 85 לחוק מיסוי מקרקעין נעשה כדין, המשיב כשל מלידתו במועד את החלטתו בהשגה שהוגשה על-ידי העוררים, שכן החלטתו זו נשלחה באופן בלתי-תקין בפקס ביום האחרון שעמד לרשות המשיב, ללא וידוא קבלת הפקס בידי העוררים ומבלי שנערכה תרשומת מתאימה וכשהיא נושאת את הכותרת "טיוטה", וממילא יכלו העוררים להניח שהחלטה האמורה אינה מבטאת החלטה סופית ומוחלטת המעידה על גמירות דעתו של המשיב.

◆ **בניגוד לעמדה הרוב - בדעת מיעוט, סבר כבוד השופט מגן אלטוביה**, כי דין הערר לא להתקבל על הסף, שכן לדעתו השומות העצמיות לא התיישנו וזאת מאחר והשינוי שביקשו העוררים לערוך בשומות העצמיות תוך חלוקת ההכנסות בין העוררים באופן שונה מבשומה המקורית הינו שינוי מהותי השווה בערכו להגשת השומה העצמית מחדש ומתוקף כך גם מתחדש מרוץ ההתיישנות. לעניין החלטה בהשגה, כבוד השופט אלטוביה סבר, כי גם החלטה בהשגה יצאה במועד שכן לדעתו משלא טענו העוררים כי הפקס לא התקבל הרי שאישרו את קבלתו ולכן ניתן לרפא בכך את הפגם של שליחת החלטה בהשגה באמצעות הפקס ללא וידוא קבלתו. לעניין המילה טיוטה, כבוד השופט קבע כי אכן המילה טיוטה אינה במקומה אך לעומת זאת פסילת השומה על בסיס זה גם כן אינה סבירה בשל הפגיעה קשה בעקרון גביית מס אמת.

◆ למותר לציין, כי החלטת ועדת-הערר משמעות מרחיקת-לכת לא רק לגבי הליכי שומה מכוח חוק מיסוי מקרקעין אלא גם להליכים מכוח חוקי מס אחרים ובכללם פקודת מס הכנסה וחוק מע"מ.

תוצאה:

◆ טענת ההתיישנות התקבלה. הערר התקבל על הסף.

ניתן ביום: 24.2.2014

ב"כ העוררים: עו"ד ענת טנא ויהודה ליבליין

ב"כ המשיב: עו"ד יפעת גול ששון, פרק' מחוז תל אביב (אזרחי)

◆ עניינה של החלטה בבקשת העוררים לקבל את הערר שהגישו מחמת התיישנות, וזאת בטענה שהמשיב, מנהל מיסוי מקרקעין תל-אביב, איחר בהוצאת השומות ובהפעלת סמכותו בהחלטה בהשגה, כמתחייב מהוראות חוק מיסוי מקרקעין כנוסחון לפני תיקון 70.

◆ העוררים טענו כי השומות הוצאו להם לאחר מועד התיישנותן ואף דחו את טענות המשיב לפיהן מועד ההתיישנות טרם חלף מאחר ובוצע תיקון לשומה העצמית במועד מאוחר יותר לשומה המקורית ובכך התאחרו מועדי ההתיישנות. העוררים טענו כי התיקון האמור הינו תיקון טכני בלבד לפיו ביקשו העוררים לחלוק באופן שונה את ההכנסות ביניהם תוך שהם אינם משנים פרט בחישוב השומה עצמה. עוד טענו העוררים כי החלטות בהשגה אף הן הגיעו בחלוף המועד החוקי ולפיכך יש לדחותן מחמת התיישנות. העוררים טענו כי המסמך שהגיע בפקס ביום האחרון מבלי שנערך לגביו תרשומת לעניין קבלתו, כשהוא איננו חתום ובכותרתו נרשמה המילה טיוטה, אינו נחשב להחלטה בהשגה עפ"י הקבוע בדין ועל כן דין ההשגה להתקבל על הסף.

◆ **המשיב טען מנגד**, כי הפקס התקבל בידי העוררים ועל כן יש לראות במשלוח פקס זה כהחלטה בהשגה שהתקבלה במועדה החוקי. לעניין המילה טיוטה, המשיב ציין כי אין כל משמעות למונח זה ביחס לסופיות החלטה שכן המילה טיוטה נרשמת על ידי מערך המחשוב בת"א באופן אוטומטי ביחס לכלל החלטות בהשגה וזאת ללא קשר לכוונתו של המשיב במקרה דן ביחס למסמך עצמו.

◆ לעניין מועד הוצאת השומות, טען המשיב, כי השומות הוצאו במועדן החוקי, שכן התיקון בעניין חלוקת ההכנסות ע"י העוררים הינו משקף למעשה טעות בהגשת השומות המקוריות ועל כן תיקון הטעות הזה מהווה למעשה הגשה מחודשת של השומות העצמיות ומתוקף כך מתחדש מרוץ ההתיישנות של השומות. משחודש מרוץ ההתיישנות, כך גם התאחרו מועדי ההתיישנות האמורים ולפי המועדים החדשים השומות הוצאו במועדן החוקי.

ועד ערר לפי חוק מיסוי מקרקעין, כבוד הש' מגן אלטוביה, רו"ח צבי פרידמן ורו"ח אליהו מונד:

◆ ועדת-הערר קיבלה ברוב דעות, בהתאם לחוות-דעתו של חבר הוועדה רו"ח צבי פרידמן בהסכמת חבר הוועדה רו"ח א' מונד, ובניגוד לחוות-דעתו של יו"ר הוועדה, השופט מ' אלטוביה, את הערר. בחוות-דעת ארוכה ומנומקת, סקר רו"ח פרידמן את ההוראות הפרוצדורליות הקבועות בחוק מיסוי מקרקעין כמו גם את הפסיקה הרלבנטית ובכלל זאת הלכת סמי ואיקאפוד בעליון, ואת הלכת יגאל דור און וקבע, כי בנסיבות העניין, השומות העצמיות שהוגשו על-ידי

ויתור על זכות חוזית מכוח הסכם פשרה מהווה מכר וחייב במע"מ ע"מ 28112-10-12 י.א.נ.י. יועצים בע"מ נ' מנהל מע"מ תל אביב 3 איננה אייזנברג, עו"ד (חשבונאית)

המערער ואישור הסכם הפשרה. מכאן, מצד אחד ביקשה מנוף להשתחרר מהתחייבויות שלקחה על עצמה במסגרת הסכם 2002 ומצד שני הסכימה המערערת לוותר על כל טענה ו/או תביעה לזכויות מכוח הסכם 2002. **משכך, נראה, כי התשלום שקיבלה המערערת מכוח הסכם הפשרה הינו תמורה למכירת זכות שהייתה למערערת לקבל 1% מהפרמיה שהייתה מתקבלת אצל מנוף מחברי הסתדרות המורים שהצטרפו לתוכנית הפנסיה שלה, במשך כל תוקפו של הסכם 2002.**

◆ ביהמ"ש לא מצא בהסכם הפשרה רמז לכך שהתשלום שהתחייבה מנוף לשלם למערערת הינו בתמורה או בקשר לשירותים שניתנו ע"י המערערת או לשירותים שאמורה המערערת ליתן למנוף בעתיד. בכך יש כדי לתמוך במסקנה לפיה התמורה ששולמה למערערת הינה תמורה בעד ויתור המערערת על זכויותיה מכוח הוראות הסכם 2002. בהסכם 2002 התחייבה המערערת לייצג לידידים/מנוף בכל הקשור לפיתוחה של חברת ניהול קרן הפנסיה. לכאורה התשלומים שאמורה הייתה המערערת לקבל בהתאם לקבוע בהסכם 2002, היוו תמורה להתחייבויות המערערת. אלא שבהסכם נקבע, כי התמורה המשולמת למערערת תשולם לה גם אם תהייה למנוף "טענות בדבר היקף העבודה שהושקעה על ידי י.א.נ.י ו/או טיב העבודה...". מהוראות אלה עולה, כי התשלום שהתחייבה מנוף לשלם למערערת במשך 25 שנים לא היווה תמורה לשירותים כלשהם שאמורה הייתה המערערת להעניק למנוף. תמיכה במסקנה זו, ניתן למצוא גם בכך שהתשלום שהתחייבה מנוף לשלם למערערת לא נגזר מהיקף השירותים שקיבלה מהמערערת אלא מהיקף הפרמיות שגבתה מנוף.

◆ לטענת המערערת, אין באמור כדי לגרוע מהתחייבויותיה בהסכם 2002 המפרט את השירותים אותם התחייבה להעניק למנוף, משום שאי עמידה בהתחייבויות האמורות הייתה "הפרה" של הסכם 2002 ובמקרה כזה זכאית הייתה מנוף לסעד הקבוע בד"ר לריפוי ההפרה. הסכם 2002 מאיין כל אפשרות של מנוף לגרוע מהתשלומים המגיעים למערערת בעילה של אי ביצוע השירותים להם התחייבה המערערת בהסכם. על כן, ביהמ"ש לא מוצא שהייתה למנוף תרופה חוזית להבטיח שהמערערת תעניק לה את השירותים בהסכם.

◆ ביהמ"ש מצייין, כי בהסכם הפשרה צוין במפורש שהסכום אותו התחייבה מנוף לשלם למערערת כולל מע"מ והצדדים אף חזרו על כך כאשר כתבו את הסכום לתשלום במילים. זאת, בשונה מהאופן בו נוסח הסכם הפשרה שנדון בעניין מבני פלס שזו לשונו: "מס ערך מוסף בגין התשלומים הני"ל, אם ובמידה שהוא חל, יחול על החברה". אף שאין בכך כדי להכריע בשאלה אם הסכום שקיבלה המערערת ממנוף חייב במע"מ, יש טעם לפגם בטענת המערערת כאילו אינה חייבת בתשלום המע"מ מקום שהייתה שותפה לעריכת הסכם הפשרה.

תוצאה: ◆ הערעור נדחה.

ניתן ביום 26.2.14

ב"כ המערערת: עו"ד שלומי ואקנין (רו"ח), וששי לוי
ב"כ המשיב: עוה"ד נגה דגן מפרק' מחוז ת"א (אזרחי)

◆ ביום 10.10.2010 נכרת הסכם פשרה בין המערערת לבין מנוף חברה לניהול קרנות פנסיה בע"מ (להלן: "מנוף" או "ידידים"). עפ"י ההסכם הוסכם על סילוק הדדי של טענות ותביעות בקשר עם הסכם שנכרת ביום 1.12.2002 בין המערערת לבין ידידים הולדינג (1984) בע"מ (להלן: "הסכם 2002"), ביטול הסכם 2002, שמירת סודיות, והתחייבות של המערערת, גב' נגה אנטלר, מנכ"לית המערערת (להלן: "גב' אנטלר") ובעלה יעקב אנטלר, שלא להתחרות במנוף ו/או בחברות אחרות מקבוצת הראל ביטוח בע"מ בתחום הסדרי פנסיה ו/או מוצרי חסכון ארוך טווח המוענקים לחברי הסתדרות המורים. כן הוסכם שבמעמד חתימת ההסכם תשלם מנוף למערערת סך של 13.7 מיליון ש"ח כולל מע"מ (להלן: "הסכם הפשרה"). המערערת קיבלה את הסכום הנקוב בהסכם הפשרה ובין הצדדים התגלעה מחלוקת בשאלה אם סכום זה חייב במע"מ.

◆ לטענת המערערת, בהסכם 2002 התחייבה המערערת לתת שירותי ייעוץ לפיתוח אמצעי מיכון ומוצרים פנסיוניים בתמורה ל-1% מתקבולי גביית פרמיות מחברי הסתדרות המורים. בפועל נתנה המערערת רק חלק קטן מהשירותים האמורים וסכום הפשרה מייצג את מלוא התמורה בגין השירותים שנמנע ממנה ליתן. בהסכם הפשרה לא ויתרה המערערת על הזכות לקבלת התמורה בגין השירותים אותם התחייבה לספק במסגרת הסכם 2002, אלא קיבלה את מלוא התמורה מכוחו של הסכם 2002. לפיכך, ככל שזכות המערערת לקבלת 1% מהפרמיות מהווה "טובין" כהגדרתו בחוק מס ערך מוסף (להלן: "החוק"), הרי שזכות זו התקבלה בידי החברה מכוח הסכם 2002 ואזי ובהתאם להוראות סעיף 22 לחוק, "מכר" ככל שהתבצע, מועד החיוב במס בגינו חלף לפני למעלה מעשור.

◆ לטענת המשיב, ויתור המערערת על זכותה החוזית לקבלת התמורה מכוח הסכם 2002 בתמורה לסך של 13.7 מיליון ש"ח הינה מכר של זכות הנכללת בהגדרת "טובין" שבסעיף 1 לחוק, ועל כן, המערערת חייבת במס ערך מוסף בגין העסקה.

ביהמ"ש המחוזי בת"א – כב' הש' מגן אלטוביה:

◆ ביהמ"ש קבע, כי לצורך מתן מענה לשאלה אם הסכום שקיבלה המערערת מכוח הסכם הפשרה חייב במע"מ יש לבחון האם במסגרת הסכם הפשרה הקנתה המערערת למנוף זכויות שהיו לה מכוח הסכם 2002 כטענת המשיב, או שמא הסכום שקיבלה המערערת מכוח הסכם הפשרה הינו תשלום בעד שירותים שעתידה הייתה המערערת להעניק למנוף בהתאם להתחייבותה בהסכם 2002 ואשר לגביהם הוסכם, כי לא יוענקו בעתיד, כטענת המערערת. המערערת ונגה ויעקב אנטלר הסכימו שלא להתחרות במנוף בתחום הסדרי הפנסיה, ולשמור בסוד את המידע שקיבלו בקשר עם ביצוע הסכם 2002. כן הוסכם, כי מנוף תשלם למערערת במעמד חתימת ההסכם סך של 13.7 מיליון ש"ח "כולל מע"מ", באמצעות המחאה שתוחזק בנאמנות עד לקבלת החלטת ביהמ"ש הדוחה את תביעת

שילם המערער מס מופחת. בנסיבות אלה, אי תשלום מס על הרווחים שנמשכו כדיבידנד, יזכה את המערער בהטבת מס כפולה.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ:

◆ ביהמ"ש קבע, כי משבחר המחוקק להשתמש במונח "הכנסה" ולא במונח "הכנסה חייבת", אין מקום לסייג את המונח "הכנסה" הנזכר בסעיף אך ל"הכנסה חייבת". מסקנה זו מתחזקת לאור העובדה, כי באותו סעיף עצמו עשה המחוקק שימוש במונח "הכנסה חייבת". גם הפרשנות התכליתית מובילה למסקנה כי כוונת הסעיף היא לפטור ממס דיבידנד שחולק מהכנסות לצרכי מס ולא אך מהכנסה חייבת. תכליתו של סעיף 64א הינה ליצור הסדר המשווה בין נטל המס המשולם במקרה של חברה משפחתית, לבין נטל המס המשולם במקרה של חברה פרטית של נישום יחיד. במקרה של חברה פרטית, נטל המס הוא נטל המצטבר במסגרת מיסוי דו-שלבי, היינו, תחילה בגין מס החברות ולאחר מכן בגין המס על הדיבידנד. בהתאם לשיעורי המס שנקבעו למיסוי חברות ולמיסוי דיבידנד, נוצרת התאמה לנטל המס בגין הפקת הכנסה שמוטל עליה מס בשיעור מס שולי החל על יחיד. במסגרת מגמה זו, נקבע ההסדר לחברה משפחתית, שהיא מעין "ייצור כלאיים" – מחד, החברה המשפחתית היא בעלת אישיות משפטית נפרדת, מאידך, הכנסותיה והפסדיה מיוחסים ל"נישום המייצג", כך שמסך ההתאגדות מוסר חלקית, באופן שדיני המס החלים על הכנסותיה והפסדיה של החברה המשפחתית הם דיני המס החלים על "יחיד". במקרה מעין זה, הוסיף בית המשפט הנכבד, מדובר על רווחים שלא שולם בגינם מס כלל (היינו, בשלב הראשון) ולכן אין מקום לפטרם ממס במסגרת חלוקת הדיבידנד (השלב השני). לצרכי דיני המס חייבים להיות לחברה רווחים בפועל כדי שיחולק דיבידנד, ולא רק רווחים שהם תוצאה של כללים חשבונאיים.

◆ בסופו של יום, הגיע ביהמ"ש למסקנה, כי הפטור ממס על חלוקת דיבידנד בחברה משפחתית לפי ס' 64א(א)(1) לפקודה חל על מלוא ההכנסות לצרכי מס של החברה גם בשנת 2003, ומאחר שלא הייתה מחלוקת, כי בהתאם להוראות הפקודה, הפטור האמור חל גם במקום בו הרווחים חולקו בפועל לאחר תקופת ההטבה, לא היה מקום למסות את הנישום על ההכנסות בשנת 2005. הערער נתקבל והמשיב יישא בהוצאות המערער בסך של 50,000 ש"ח.

תוצאה:

◆ הערער נתקבל. על המשיב הוטלו 50,000 ש"ח הוצ'.

ניתן ביום 22.1.2014

ב"כ המערער: עו"ד דורון לוי

ב"כ המשיב: עו"ד מורן בראון, פרק' י-ם (אזרחי)

◆ צבי ישראל רז (להלן: "המערער") מחזיק ב-99% ממניות חברת ליאור א.ד.מ. השקעות (1993) בע"מ (להלן: "החברה"). באחוז הנותר מחזיקה אישתו. החברה ביקשה להיחשב כ"חברה משפחתית" לפי ס' 64א לפקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה") בשנים 2003-2000. בהתאם לזאת, בשנים האמורות יש לראות בהכנסות או בהפסדי החברה כהכנסותיו או הפסדיו של המערער, כ"נישום מייצג". בשנים האמורות היו לחברה הפסדים מעסק והפסדי הון ופעילות החברה הסתכמה בהפסד של 998,128 ש"ח. כל הפסדי החברה קוזזו כנגד הכנסות המערער. בשנת 2003 נחתם הסכם פשרה בין הצדדים, לפיו, בין היתר, בוצעו התאמות שונות בדו"חות ההתאמה למס הכנסה שכללו ייחוס הכנסה ממחילת חוב החברה מטעם בנק החברה בסך של 850,935 ש"ח לשנת המס 2002. בד בבד הוסכם כי התאמות אלה לא יערכו בדו"חות הכספיים החשבונאיים של החברה, וכי החברה תמשיך להיחשב חברה משפחתית גם בשנת המס 2003, חרף הודעה מוקדמת שהיא מסרה קודם לכן, שלא להיחשב עוד כחברה כזו. עוד הוסכם, כי בדו"חות החשבונאיים של החברה לשנת המס 2003 נרשם רווח נקי לאחר מס בסך של 1,891,037 ש"ח. בהמשך, בשנת 2005 חילקה החברה למערער את הרווח האמור כדיבידנד, וכפועל יוצא מכך, בדו"ח לשנת המס 2005 דיווח המערער על הכנסה מדיבידנד בסך האמור כהכנסה פטורה לפי ס' 64א(א)(1) לפקודה. ברם, המשיב קבע בצו כי הכנסה זו הינה הכנסה חייבת במס בשיעור של 25% לפי ס' 125ב לפקודה. המחלוקת בין הצדדים היא בשאלה, אלו כספים ניתנים לחלוקה כדיבידנד בפטור לפי ס' 64א(א) לפקודה, ואם הרווחים שחילקה החברה בשנת 2005 כלולים במסגרת הכספים שניתן לחלקם כדיבידנד בפטור.

◆ לטענת המערער, הדיבידנד האמור פטור ממס לפי ס' 64א(א)(1) היות והוא נבע מרווח שהתקבל בשנת 2003, שעה שהחברה הייתה חברת משפחתית. המערער הוסיף, כי לכל אורך פעילותה של החברה כחברה משפחתית, היא כללה בספריה רק הכנסות לצרכי מס ללא הכנסות חשבונאיות, אף שהדיבידנד חולק מהכנסה כזו. המערער הוסיף, כי כל ההכנסה שחולקה לו כדיבידנד יוחסה לו בפועל כהכנסה לצרכי מס בתיקו האישי. הכנסה זו ניתנת לחלוקה ללא חיוב בתשלום מס נוסף, ומאחר והפטור קבוע בפקודה אין לטעון כי אי מיסוי הדיבידנד יביא להטבת מס כפולה.

◆ לטענת המשיב, סעיף 64א(א)(1) חל על רווחים שחולקו מהכנסתה החייבת של החברה לאחר כל ההתאמות הנדרשות לצרכי מס ולא על רווחים חשבונאיים. יש להביט על כל שנות סיווג החברה כחברה משפחתית כמקשה אחת ולחשב את רווחיה בגין התקופה כולה. המשיב גם טען, כי הפסדי החברה קוזזו אל מול רווחי המערער במהלך השנים וכפועל יוצא מכך,

מקור הפורמיקה - האחים פיסו הורשעו

ביום 6.3.14 הרשיע ביהמ"ש המחוזי בחיפה, כב' השופט ד"ר מנחם רניאל במסגרת הסדר טיעון יוחאי ומאיר פיסו, שני אחים מחיפה, ו-6 חברות שבבעלותם, שהינן חלק מ"קבוצת מקור הפורמיקה" בכתב אישום חמור. כתב האישום מייחס לשני האחים ולחברות בבעלותם ביצוע עבירות מס רבות ומתוחכמות ומייחס ליוחאי פיסו ולאחת מהחברות שבבעלותו, **חברת פיסו נכסים ואחזקות**, ביצוע עבירות הלבנת הון בהיקף של כ-41 מיליון ₪. במסגרת הסדר הטיעון, אשר כפוף לאישורו של ביהמ"ש, ואשר כולל גם תשלום כספים רבים (!) הוגש לביהמ"ש המחוזי בחיפה כתב אישום מתוקן, הנאשמים הודו בביצוע העבירות שבכתב האישום המתוקן ועפ"י הודייתם הורשעו בעבירות. עפ"י עובדות כתב האישום המתוקן בו הורשעו הנאשמים, הוציאו יוחאי ומאיר פיסו ביחד עם החברות שבשליטתם חשבונות פיקטיביות בסך של כ-169 מיליון ₪ לעוסקים ברשות הפלסטינאית ולסין וזאת במהלך השנים 2003 עד 2010. כמו כן, עפ"י עובדות כתב האישום המתוקן, ביצעו יוחאי פיסו וחברת פיסו נכסים ואחזקות עבירות הלבנת הון בהיקף של כ-41 מיליון ₪. בנוסף, הורשעו יוחאי פיסו בעבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד. יתרה מזאת, הורשעו מאיר ויוחאי פיסו והחברות שבשליטתם בעבירות מס במיליוני שקלים הכוללות השמטת הכנסות, תשלום משכורות ב"שחור" לעובדים ועוד. הסדר הטיעון כולל בחובו גם תשלום כספים בסכומים נכבדים במסגרת הסדר חילוט ובנוסף הסדר ל"הסרת המחדל" האזרחי, גם הוא בסכומים נכבדים (מליוני ש"ח). מועד לטיעונים לעונש וגזר דין נקבע ל-23.3.14.

כתב האישום הוגש ונוהל בביהמ"ש בחיפה ע"י עוה"ד יעל אריה-הלדמן, אסתי ששון וניר ישראל, מהמחלקה לתיקים מיוחדים ברשות המסים.

כתב האישום נגד האחים ונגד החברות שבבעלותם הוגש לביהמ"ש המחוזי בחיפה לפני כשלוש שנים בעקבות חקירה מורכבת ורחבת היקף אשר כונתה "בובת עץ" ואשר נמשכה למעלה משנה. החקירה התנהלה על ידי משרד חקירות מכס ומע"מ חיפה והצפון יחד עם משרד חקירות מס הכנסה חיפה והצפון ויחד עם היחידה הארצית לחקירות הונאה של המשטרה. לחקירה קדמה חקירה סמויה וענפה של היחידה הארצית לחשיפת יעדים של רשות המסים, אשר נמשכה כמספר חודשים.

כתב אישום חמור בעקבות המעילה ב- YES

ביום 3.3.14 הגישה עו"ד נעמה תור-זאבי מפרקליטות מחוז מרכז לבית משפט השלום בפתח תקוה, כתב אישום כנגד פזית ולד, תושבת הרצליה בת 39, בגין עבירות גניבה בידי עובד, זיוף מסמך בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, רישום כוזב במסמכי תאגיד, עבירות מס ועבירות הלבנת הון. מכתב האישום עולה, כי במשך השנים 2000 עד 2014 גנבה הנאשמת מחברת שירותי הלווין YES, 31,366,274 ש"ח, זייפה מאות המחאות, עשתה פעולות ברכוש אסור על פי חוק אסור הלבנת הון בסכום כולל של כ-24 מיליון ש"ח והשמיטה הכנסותיה בהיקף של כ-24 מיליון ש"ח מרשויות המס בישראל. כמפורט בכתב האישום, הנאשמת שכללה במשך השנים שיטה שכללה שינוי זמני של שם ספק קיים של החברה לשם ספק פיקטיבי והנפקת המחאות על שם מוטב זה, וכן בשלב מאוחר יותר פתיחת כרטיס פיקטיבי קבוע על שם ספק שלא קיים, והנפקת המחאות על שם ספק פיקטיבי זה. על גבי המחאות זייפה הנאשמת חתימות של מורשי חתימה בחברה, והפקידה אותן בחשבון בנק שפתחה על שמה. נכון למועד זה, משפטה של הנאשמת טרם החל והיא טרם הגיבה לכתב האישום.

124 מוסמכים חדשים בלשכת עורכי הדין

ביום 5.3.14 קיימה לשכת עורכי הדין בירושלים טקס הסמכה חגיגי, בו הצטרפו לשורותיה 124 חברים נוספים. בטקס ההסמכה הוסמכו 61 מוסמכים ו-63 מוסמכות, מתוכם 6 עולים חדשים ו-7 ישראלים שלמדו בחו"ל. הטקס נערך בהנחיית מנכ"ל לשכת עורכי הדין, עו"ד גיל סלומון ובהשתתפות ממלא מקום יו"ר ועדת ההתמחות הארצית, עו"ד יורם חגי חגבי, ממלא מקום יו"ר ועד מחוז ירושלים, עו"ד לאון אמיראס וסגן יו"ר מחוז תל-אביב, עו"ד לירן יגודה. בכך מסתכם מספרם הכולל של החברים ב-55,019. מטבע הדברים מספר המוסמכים הגדול ביותר משתייך למחוז תל אביב עם 63 מוסמכים, אחריו מוביל מחוז חיפה עם 32 מוסמכים. מחוז הדרום מונה 11 מוסמכים וכך גם מחוז הצפון, ומחוז ירושלים עם 7 מוסמכים.

info@masfax.co.il

מס פקס מערכת ושיווק: דרך מנחם בגין 132, מגדל עזריאלי 1
תל אביב 67021; טל. 03-6966416-03 פקס. 03-6953991

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, אסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי. טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.